

Vlamingen Vooruit

Nieuwsbrief voor de Sociaal-Flamingantische Trefdag 2008
Juni-juli 2008 nummer 2

Op 13 september 2008 vindt in Gent de 5^e Sociaal-Flamingantische Trefdag plaats. Met deze nieuwsbrief wil SFL zoveel mogelijk mensen warm maken voor die Trefdag. De komende maanden geven wij nog enkele nieuwsbrieven uit waarin u naast praktische informatie ook inhoudelijke teksten te lezen krijgt over het thema van de komende Trefdag: 'Solidariteit'.

Voor vragen en meer informatie kunt u mailen naar info@landdag.org.

★ Programma van de Trefdag

5^e Sociaal-Flamingantische Trefdag

Soeverein Vlaanderen = Solidair Vlaanderen
Solidair Vlaanderen = Soeverein Vlaanderen

Zaterdag 13 september 2008

Dienstencentrum Gentbrugge, Braemkasteelstraat 35, 9050 Gent

Sprekers:

- Peter De Graeve (Hoofddocent wijsbegeerte, Gravensteengroep)
- Paul Ghijssels (Gewezen journalist, oud-ABOS-ambtenaar)
- Dirk De Haes (Oprichter SFL)
- Julien Borremans (Meervoud-medewerker, IJzerbedevaartcomité, publicist)
- Luc Van Doorslaer (Journalist-academicus)
- Joost Vandommele (René De Clercq-stichting, Priester Daensfonds)

Programma

Dagvoorzitter: Miel Dullaert

Deuren 10.30 - aanvang 11.00

Van 11.15 tot 12.40: theoretische, filosofische en politieke inleidingen tot het begrip solidariteit (De Haes, De Graeve)

Van 12.40 tot 14.00: middagpauze

Van 14.00 tot 17.00: solidariteit tussen de klassen van een samenleving (Borremans), solidariteit tussen volkeren (Ghijssels), solidariteit in historisch opzicht (Vandommele), conclusies (Van Doorslaer)

In het programma wordt de nodige discussieruimte voorzien

Practica

De 5de Sociaal-Flamingantische Trefdag vindt plaats in de polyvalente zaal van het Dienstencentrum Gentbrugge, Braemkasteelstraat 35, 9050 Gentbrugge (Gent).

Deelnemers betalen bij inschrijving 5 € (3 € voor werklozen en studenten). Wie 10 € betaalt, krijgt later het uitvoerige verslagboek toegestuurd. Steunend deelnamegeld vanaf 15 €

's Middags broodjes verkrijgbaar (bestelling bij inschrijving aan balie).
Dranken aan zeer democratische prijzen.

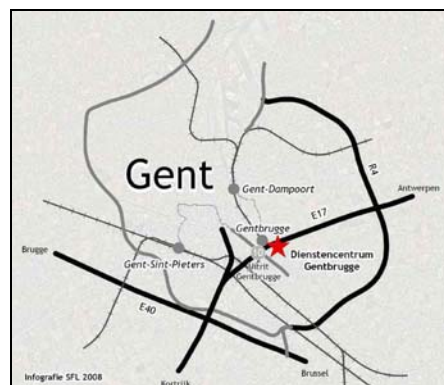
Hoe te bereiken?

Het Dienstencentrum van Gentbrugge is vlot te bereiken, zowel met het openbaar vervoer als met de wagen. Aan de zaal is er voldoende (gratis) parkeergelegenheid. Ter plaatse zullen wegwijzers worden voorzien. Hier volgen enkele mogelijkheden.

Met het openbaar vervoer: *Vanuit het station Gent-Sint-Pieters* neem je tram 22 richting Gentbrugge D.C. (Dienstencentrum). Op zaterdag vertrekt deze om XXu04, XXu24 en XXu44. De rit tot halte Braemkasteel-D.C. duurt ongeveer een half uur. Vandaar neem je de Braemkasteelstraat (niet onder het viaduct door!). Na ruim 150 meter neem je de tweede straat links. Het gebouw waar je moet zijn ligt 100 meter verder aan de linkerkant. *Vanuit het station Gent-Dampoort* neem je bus 3 richting Meersemdries (voor het busstation moet je onder de spoorwegbrug door). Op zaterdag vertrekt bus 3 om XXu04, XXu14, XXu24, XXu34, XXu44 en XXu54, de rit duurt een tiental minuten. Aan de Meersemdries neem je de Braemkasteelstraat. Na 500 meter neem je de tweede straat naar links. Het gebouw waar je moet zijn ligt 100 meter verder aan de linkerkant. Om de twee uur stopt een trein in het *station van Gentbrugge*. Bij vertrek uit Gent-Sint-Pieters om 10u26 kom je in Gentbrugge aan om 10u32. Bij vertrek uit Gent-Dampoort om 9u43 kom je aan in Gentbrugge om 9u46. Bij het verlaten van het station kom je uit op de Robert Rinskopflaan. Je loopt in de richting van het viaduct. Vlak voor het viaduct neem je links de Land van Rodelaan. Op het einde ga je onder het viaduct door naar rechts (Braemkasteelstraat). De tweede straat ga je naar links. Het gebouw waar je moet zijn ligt 100 meter verder aan de linkerkant. De totale wandelafstand bedraagt minder dan één kilometer.

Met de wagen: Vanaf de verkeerswisselaar E40-E17 neem je de E17 richting Antwerpen. Neem uitrit 10 (Gentbrugge). Op het einde ga je naar links (Brusselsesteenweg) en onmiddellijk na het viaduct naar rechts (Land van Rodelaan). Op het einde rij je naar rechts (opnieuw onder het viaduct door) de Braemkasteelstraat in. Na ruim 200 meter neem je de tweede straat links. Het gebouw waar je moet zijn ligt 100 meter verder aan de linkerkant.

Wie uit de richting van Antwerpen komt neemt op de E17 eveneens uitrit 10 (Gentbrugge). Op het einde steek je de Brusselsesteenweg over (Land van Rodelaan). Op het einde rij je naar rechts (opnieuw onder het viaduct door) de Braemkasteelstraat in. Na ruim 200 meter neem je de tweede straat links. Het gebouw waar je moet zijn ligt 100 meter verder aan de linkerkant.

Voor de wegbeschrijving zie ook <http://www.landdag.org/www2/agenda.html>

★ Over SFL en de Trefdag

Veel mensen bekijken de Vlaamse emancipatiestrijd vanuit een links perspectief. Door tal van factoren zijn zij politiek dakloos en is het pover gesteld met de initiatieven die het sociale en Vlaamse met elkaar verbinden. Om hieraan te verhelpen werd SFL eind 2003 opgericht. Vooreerst wil SFL mensen samenbrengen voor vorming en ontmoeting. Het organiseren van een jaarlijkse Trefdag (destijds Landdag genaamd) past in dit kader. Daarnaast organiseert SFL activiteiten in verschillende Vlaamse steden. SFL verleent steun aan verschillende sociaal-flamingantische initiatieven en voerde vorig jaar een succesvolle Brusselcampagne.

Op de vorige Trefdag (Antwerpen, september 2007) waren er ruim honderd aanwezig.

★ Waarom een Trefdag over 'Solidariteit'?

Het laatste jaar draaien de Belgische ideologische staatsapparaten in Vlaanderen op een toerental dat ze nooit eerder hebben gehaald, de openbare omroep en de zogenaamde kwaliteitskranten voorop. De hoog opgedreven propaganda is wel nodig, want het Belgisch regime raakt met de dag meer verstrikt in zijn eigen contradicties zodat de instellingen dreigen spaak te lopen. In steeds persoonlijker en giftiger bewoordingen wordt door huurlingen de laagheid uitgeroepen van alle Vlaamsgezinden, van gematigden tot radicalen. Het is al de gewoonste zaak dat alle Vlaamsvoelendheid gelijkgesteld wordt met een tekort aan intellectuele capaciteiten. Maar zeker ook in zedelijk opzicht moet de meerderheid van het belgicisme benadrukt worden. Daarom hebben ze beslag gelegd op het concept solidariteit. De Vlaamsgezinden worden ervan beschuldigd een monolithische klik egoïsten te zijn die niet willen bijdragen tot een menswaardig bestaan voor hun minder gesitueerde naaste. Alleen diegenen die het eeuwige voortbestaan van het koninkrijk België wensen, zijn in staat tot humanitaire solidariteit. Dit is het ultieme argument van de belgicisten om hun tegenstanders te ontmenselijken en op te roepen, voorlopig meestal impliciet, tot een repressie ervan.

Als Vlaams-nationalisten van Links moeten wij hierop reageren en dat doen wij in alle kalmte. Tijdens de 5de Sociaal-Flamingantische Trefdag in Gent zullen volgende stellingen aan bod komen: Betekent het opzet van een Vlaamse republiek meteen dat er in de verzorgingsstaat gesnoeid en geroid zal worden? Brengt het einde van België automatisch een achteruitgang voor de arbeidersbeweging mee? Zal een zelfstandig Vlaanderen noodzakelijk alle steun voor het Waalse volk opzeggen? Wil Vlaamse onafhankelijkheid zeggen dat wij niet-Nederlandstaligen en migranten, vooral geconcentreerd in het centrum van het land, gaan uitsluiten? Zou een soeverein Vlaanderen niet in staat zijn tot enige internationale samenwerking en zich sowieso terugplooiën in economische autarkie en/of culturele isolatie?

Het mag duidelijk zijn dat wij, sociaal-flaminganten, politieke onafhankelijk niet zien als een panacee voor alle maatschappelijke problemen, maar dat het wel een basisvoorwaarde is om onze economie terug onder democratische controle te krijgen en om ons te verdedigen tegen de pletrol van de kapitalistische globalisering. De abstracte strijd voor democratie en volkswelvaart wordt volgens ons geconcretiseerd in een nationaal project voor het Vlaamse volk. Een volk dat via zijn eigen staat solidair kan zijn met alle anderen ter wereld.

★ Verslagboek 2007

Het Verslagboek 2007 is gedrukt en wordt de komende dagen verspreid. De tientallen mensen die het verslagboek bestelden, hebben geduld moeten oefenen omdat de teksten van de sprekers soms op zich lieten wachten. Daarom zullen alle spreekbeurten van de komende Trefdag worden opgenomen. Ook wij leren bij!

Wie het Verslagboek 2007 niet bestelde en vooralsnog geïnteresseerd is, kan een bericht sturen naar info@landdag.org. De kostprijs is 5 €, maar de voorraad is beperkt.

★ Tamtam

De middelen voor de aankondiging van de Trefdag zijn uiterst beperkt. Daarom vragen wij u om deze 'Vlamingen Vooruit' door te sturen naar mogelijke geïnteresseerden. U kunt ook adressen doorsturen naar: info@landdag.org.

★ Prikkel

De Leuvense professor Erik Schokkaert is gekant tegen een eventuele regionalisering van de gezondheidszorg. In Knack (30.01.2008) liet de volgende uitspraak optekenen: *"Ik ben liever solidair met een arme Waal dan met een rijke Vlaming"*.

Deze schitterende uitspraak die in bepaalde kringen te pas en te onpas wordt bovengehaald, roept enkele bedenkingen op.

Hoe kun je nu solidair zijn met een rijke Vlaming als het systeem per definitie voor een herverdeling zorgt van rijk

naar arm?

Wordt de arme Vlaming niet vergeten als er aanhoudend gesproken wordt over de arme Waal?

Is de uitspraak *"Ik ben liever solidair met een arme Vlaming dan met een rijke Brusselaar"* niet zinvoller?

★ Opiniepeilingen: wat leren we eruit?

Op zaterdag 7 juni jongstleden meldde Het Laatste Nieuws in een grote kop op bladzijde 2: "Één op twee Vlamingen wil dat België barst". Een opiniepeiling uitgevoerd tussen 31 mei en 5 juni bij 1000 stemgerechtigde Vlamingen had dit aan het licht gebracht.

Maar drie dagen later (op dinsdag 10 juni) blokletterde De Standaard (niet toevallig de standaard) op zijn voorpagina: "Slechts 9 procent wil land splitsen", naar aanleiding van een post-electorale peiling bij 1084 Vlamingen, uitgevoerd tussen eind september 2007 en 15 januari 2008.

Wat moeten we nu geloven?

Zulke opiniepeilingen over 'het einde van België' kunnen mij al een hele tijd niet meer boeien, al zou er zich het laatste jaar een radicalisering bij de Vlamingen voltrokken hebben. De laatste knipsels die ik nog in een map opgeborgen had, gaan over een opinie-enquête over de toekomst van de Belgische staat uitgevoerd in opdracht van de kranten Het Nieuwsblad/Het Volk en Vers l'Avenir in 2004. Op de vraag "Zou u willen dat België uiteen valt?" antwoordden toen 'slechts' 12% der Vlaamse en 4% der Waalse respondenten "Ja". Voor Het Nieuwsblad genoeg om op 19 oktober 2004 in een grote krantenkop uit te roepen: "België wil niet barsten". Bedoeling was natuurlijk de Vlaams-nationalisten in de wanhoop te drijven.

Wij, sociaalflaminganten, relativëren zulke cijfers altijd sterk.

Ten eerste werden er in bovenvernoemde peilingen slechts tussen 600 en 1084 Vlamingen bevroegd. Wij hadden liever een steekproef van 2000 à 2500 Vlaamse ondervraagden gezien, om toch betrouwbaarder en representatief te kunnen werken, zeker in zulke kiese aangelegenheden. Maar, goed dan maar.

Ten tweede doen deze cijfers mij denken aan die van 28 jaar geleden. In december 1980 voerde DIMARSO in opdracht van het CEPESS (studiebureau van de CVP) een peiling naar bijna dezelfde thema's uit. Op de vraag "Wenst u dat België blijft bestaan?" antwoordden toen 13% der Vlaamse respondenten en 7% der Walen met "neen". En dit toen de staatshervorming nog maar in de eerste fase van de eerste fase stond... Geen reden om te wanhopen dus.

De formulering van de vraagstelling in opiniepeilingen, negatief of positief, is zeer belangrijk. In 1980 werd ook de vraag gesteld "Welke graad van onafhankelijkheid wenst u voor Vlaanderen?" en daar antwoordde al 16% der Vlamingen op met 'volledige onafhankelijkheid voor Vlaanderen'!

En in de VRIND (Vlaamse regionale indicatoren) van 1998 lezen we: "Bijna één vijfde (19%) van de Vlamingen zegt gewonnen te zijn voor een onafhankelijke Vlaamse staat".

Nu al bij al hechten wij weinig belang aan opiniepeilingen. Het concept 'de openbare mening' is eigenlijk slechts een construct, gebaseerd op individu's, ten dienste van het establishment. Het enige dat opiniepeilingen laten zien is de mate waarin de sociale controle van de heersende klasse nog doordringt bij de bevolking. De Vlaamse natie en het Vlaams sociaal proces kunnen niet gereduceerd worden tot de veranderlijke persoonlijke percepties en oordelen van de individuele Vlamingen.

Mathias Danneels besloot in Het Nieuwsblad van 19 oktober 2004 dat er op dat ogenblik geen draagvlak was voor een separatistisch avontuur. Met draagvlak bedoelde hij dan, denk ik, dat de Vlaamse openbare opinie geen Vlaamse onafhankelijkheid ondersteunde of nastreefde. Ik zie 'draagvlak' meer als een sociaal-economische term; het gaat dan niet over het aantal Vlamingen dat vandaag, uit misnoegdheid, op een individuele en oppervlakkige manier, voor een Vlaamse staat is. Maar wel over het aantal dat mogelijk in de toekomst de kern van een doorwrocht en positief nationalisme zou kunnen worden. En gezien de onderliggende evoluties in Vlaanderen, is er voor linkse Vlaams-nationalisten dus helemaal geen reden om te wanhopen. Wel om aan het werk te gaan met bewustmaking!

Theo Van Heijst

★ Solidariteit vroeger, nu en morgen

Solidariteit is in eerste instantie een relatie tussen mensen die stoelt op de bereidheid om elkaar te steunen indien daartoe objectieve redenen bestaan. We denken aan rampen of vastgelegde voorwaarden in een gegeven maatschappelijk kader. Er zijn vele vormen van solidariteit. Zo was in premoderne tijden solidariteit op basis van bloedverwantschap (familie, stam, ...) de dominante vorm. Naarmate de maatschappij zich positief ontwikkelde, werd het bewustzijn van lotsverbondenheid die tot solidariteit nopen, ook gedifferentieerder en maatschappelijker. Zo ontstond klassensolidariteit in de 19e eeuw tegen uitbuiting, ontslag, honger ... Die vertaalde zich in de oprichting van mutualiteiten, werkloosheidskassen, ... Niet alleen onderdrukte groepen, ook heersende elites organiseren zich in belangengroepen. Solidariteit organiseren gebeurt steeds in een politiek-culturele omgeving die de solidariteit conditioneert. Die politieke solidariteit neemt in onze contreien, de vorm aan van een afdwingbare solidariteit (sociale zekerheid) die wordt gelegitimeerd door de democratie. Meer dan 100 jaar was de Belgische staat het strijdterrein.

De solidariteit staat sinds de jaren zeventig en tachtig onder druk. Omdat de Belgische bourgeoisie eerst Wallonië economisch te gronde heeft gericht en de transfers gebruikt om het economische kerkhof sociaal te ondersteunen. Het Belgische regime is handlanger geworden van het mondiaal kapitaal waarin de afbraak van de sociale rechtsstaat één van de prioriteiten is, privatisering van pensioenen en gezondheid deden hun intrede. Zo heeft de Belgische elite de voorbije 30 jaar een ware kaalslag gehouden. Met als gevolg een sterk geërodeerde legitimiteit van de Belgische staat bij de Vlaamse bevolking. De "Solidariteit" preken is vanuit het Belgische regime een hefboom in de strijd tegen de autonome ontwikkeling van Vlaanderen en voor het in stand houden van ondoorzichtige transfers. Maar, niemand kan Vlaanderen het recht ontzeggen om een eigen SZ uit te bouwen. Elke volwaardige natie heeft dit recht. Hoe die solidariteit in Vlaanderen er zal uitzien hangt in grote mate af van het interne debat en visies en sociale stromingen. Wat sociaal-flaminganten betreft dient de afbraak van het solidariteitsysteem in het Belgische regime in een autonoom Vlaanderen gestopt en gerenoveerd te worden.

Een zelfstandig Vlaanderen is geen project van collectief autisme. Het heeft geen baat bij achterop geraakte buurlanden. Zeker in het geval van Wallonië. Via economische relaties en een soort "Marshall-plan" moet de solidariteit spelen om Wallonië er terug bovenop te helpen. Maar dit kan niet zolang Vlaanderen en Wallonië passeren via het netwerk van krochten van het Belgisch regime. Beide regio's zullen rechtstreeks met elkaar moeten onderhandelen en heldere afspraken maken.

Miel Dullaert

★ Solidariteitskeuzen

Is solidariteit meer dan meeleven met onder andere slachtoffers van rampen of onrecht, meer dan een gevoel zich met anderen verbonden te voelen omdat men dezelfde belangstelling of belangen heeft? Solidair zijn, een uiting van verbondenheid, steun enzovoort. Keuze te over in de categorie van de solidariteit. Maar welke vorm van solidariteit helpt de maatschappij wezenlijk vooruit?

Solidair zijn met de vluchtelingen in Darfour. Met mensen zonder papieren. Met de familieleden van verkeersslachtoffers. Bij solidariteit denken we vaak aan uitingen van altruïsme, solidariteit met mensen van groepen waartoe men zelf niet behoort.

Iedereen behoort tot diverse onderdelen van een maatschappij. Er is zoiets als nationale solidariteit, zich verbonden voelen met een natie, of solidair zijn met bij voorbeeld Vlamingen die opkomen voor elementaire rechten in Brussel. Het is een vorm die vooruitstrevend kan zijn voor zover het gaat om democratische rechten en vrijheden - waartoe de verdediging van het zelfbeschikkingsrecht en de strijd tegen discriminatievormen tegenover Vlamingen in Brussel behoren.

Een samenleving geschoeid op kapitalistische basis, is echter in de eerste plaats een maatschappij van klassen, hoe goed de liberale ideologie erin geslaagd is dat te verdoezelen. De samenleving is de voorbije dertig jaar veel geatomiseerder, gefragmenteerder, geworden, waardoor er sterkere corporatistische tendensen opdoken. De grote bedrijfseenheden zijn goeddeels verdwenen, van wat men de "bataljons van de arbeidersklasse" noemde, schiet niet zoveel over. Zij waren generaties lang de motor van de "klassesolidariteit".

De liberale ideologie schuift andere vormen van (valse) solidariteit naar voren, zoals die van alle categorieën die bij een bedrijf zijn betrokken - directie, kaderleden, arbeiders en bedienden, vaak vergeten ze de aandeelhouders daarbij te vermelden. Als het bedrijf goed gaat, is dat goed voor "iedereen"... Datzelfde verhaal wordt ook opgedist voor "nationale solidariteit", alsof iedereen effectief in hetzelfde bootje zit.

Dit was bij voorbeeld het refrein dat ikzelf jarenlang als vakbondsafgevaardigde te horen kreeg op de Ondernemingsraad van de Vum (nu Corelio), zeker als er moeilijke tijden waren: "We zitten allemaal in hetzelfde schuitje", waarbij een beroep werd gedaan op de 'solidariteitszin' van de personeelsleden.

Maar het is niet voor niets dat er op een Ondernemingsraad twee groepen zijn die tegenover elkaar zitten, ook al zitten er bij de patronale vertegenwoordigers loontrekkers die de illusie koesteren dat ze bij de andere kant horen. Subjectief is dat zo, maar zij blijven deel uitmaken van de grote massa van mensen die hun arbeid in loondienst presteren. Maar enkele kaderleden in de directie opnemen, is een van de middelen om die klasse van de arbeid te verdelen. Zoals veel patroons ook pogen kaderleden, bedienden en arbeiders tegen elkaar uit te spelen.

Wij leerden hoe belangrijk het was en is concreet solidair te zijn onder alle categorieën van personeel. Toen ooit zeven arbeiders van onderhoud werden "geoutsourced" (naar een ander bedrijf werden overgezet) dreigden bedienden en redactieleden onmiddellijk met staking. De maatregel werd ingetrokken. Toen de redactie dan zelf in actie schoot tegen ontslagen, konden ze als vanzelf rekenen op de actieve solidariteit van de arbeiders en bedienden. Dat was het machtigste wapen in iets wat ondanks alle liberale rookgordijnen de maatschappij beheerst: klassentegenstellingen.

Freddy De Pauw